

Hồi 432

Thù tử chi chiến

Thác Bạt Nghi ngồi vào vị lên vị trí vừa rồi của Giang Văn Thanh, ánh mắt dừng lại ở binh khí của Trình Thương Cổ đặt trên bàn, ngạc nhiên thốt lên: “Đây là chuyện gì vậy?”.

Mộ Dung Chiến giải thích sơ qua rồi nói: “Thác Bạt đương gia đến tìm ta có chuyện gì vậy?”.

Thác Bạt Nghi quay đầu lại liếc nhìn theo bóng Giang Văn Thanh xa dần, nói: “Ta lắm miệng hỏi một câu trước đã, tại sao ta lại có cảm giác đại tiểu thư xinh đẹp hơn thường ngày vậy nhỉ?”.

Mộ Dung Chiến cười khổ đáp: “Có lẽ đây chính là người gặp chuyện vui nên tinh thần sáng khoái, chẳng mấy chốc nữa đại tiểu thư sẽ được cùng Lưu gia kê vai tác chiến, rửa sạch mối huyết cừu của Đại Giang bang, tâm tình đương nhiên là khác với thường ngày rồi, vậy nên nhìn đại tiểu thư dung quang đại phát, đẹp hơn thường ngày cũng không phải là chuyện lạ”.

Thác Bạt Nghi ngạc nhiên thốt lên: “Huynh để nàng ấy đi sao?”.

Mộ Dung Chiến xòe tay ra hỏi: “Nếu đổi lại là ta, huynh có làm vậy không?”.

Thác Bạt Nghi lắc đầu cười khổ: “Đúng! Cái này gọi là ‘thành toàn cho người’, huống hồ nàng ấy còn là đại tiểu thư mà tất cả chúng ta đều yêu thương bảo hộ. Được rồi! Trở lại chuyện chính, ta vừa nhận được phi cấp truyền thư của Yến Phi từ Kiến Khang gửi về, ta thật đã nghĩ nát óc ra mà cũng không hiểu tại sao hắn lại biết được một tin tức kinh người đến thế, không ngờ Hách Liên Bột Bột được Mộ Dung Thùy ủng hộ, thêm dầu vào lửa, trong một thời gian ngắn nữa sẽ đánh tới Thịnh Lạc”.

Mộ Dung Chiến trước tiên ngạc nhiên, kế đó liền cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng cũng hiểu ý Thác Bạt Nghi, vỗ trán nói: “Đúng! Giờ tin tức Nam Bắc đã bị ngăn trở, cả Hoang nhân bọn ta cũng không biết tận tường tình hình phương Bắc, Yến Phi làm sao biết được ở phương Bắc đang xảy ra chuyện gì? Hơn nữa đây còn là cơ mật quân sự của Mộ Dung Thùy nữa”.

Song mục Thác Bạt Nghi sang rực lên những tia dị quang: “Ngũ khí của hãn chẳng những khẳng định, mà còn chỉ đích danh Ba Cấp Mã Tư đã ở giữa se chỉ luôn kim cho Mộ Dung Thùy và Hách Liên Bột Bột, thúc đẩy sự hợp tác này thành công. Chuyện này không còn giống như nghe trộm nghe lén ở đâu nữa, mà cứ như thể Yến Phi hãn đã đích thân nhìn thấy vậy”.

Mộ Dung Chiến nói: “Có gì trá ngại không?”.

Thác Bạt Nghi lắc đầu: “Nếu là giả thì ngược lại đã giải khai được hết mọi nghi vấn của chúng ta, nhưng lá thư này lại ngàn vạn lần là thật, đích thực là bút tích của Yến Phi, trong đó còn có mấy chữ viết sai, hết như hồi nhỏ hãn học chữ cũng viết sai vậy, tuyệt đối không thể nào giả mạo”.

Mộ Dung Chiến cười khố nói: “Vậy thì chỉ còn cách chờ hãn đích thân nói ra đáp án thôi, chúng ta căn bản không thể đoán được”.

Rồi y lại hỏi: “Các người định làm gì?”.

Thác Bạt Nghi nói: “Tin của Yến Phi đưa về, ta đương nhiên phải xử lý hết sức nghiêm túc”.

Mộ Dung Chiến chau mày: “Lúc này thiên băng địa giá, băng tuyết chặn kín cả đường đi, chim câu có thể bay từ Kiến Khang đến Biên Hoang Tập đã giới lắm rồi, giờ chỉ có thể dựa vào sức người để đưa tin đến Bình Thành mà thôi”.

Thác Bạt Nghi nói: “Ta sẽ phải đi tám chiến sĩ thân thủ cao cường, khinh công bậc nhất, chia làm tám đường đến Bình Thành truyền tin, chỉ cần một người thành công là coi như sứ mệnh hoàn thành. Bọn họ sẽ vòng qua phạm vi thế lực của địch nhân, tuy rằng hơi tốn thời gian một chút, nhưng dù sao cũng hơn là gặp phải Bí nhân”.

Mộ Dung Chiến trầm ngâm giây lát, rồi gật đầu nói: “Ta bắt đầu tin vào suy đoán của Vương Trấn Ác rồi, rất có thể Bí nhân đến Biên Hoang Tập chỉ có mình Hương Vũ Điền”.

Thác Bạt Nghi cũng gật đầu: “Ta cũng từng nghĩ đến vấn đề này. Bí nhân đáp ứng Mộ Dung Thùy xuất thủ trợ trận, ắt hẳn là phải có điều kiện, chẳng hạn như là chỉ cần Mộ Dung Thùy công hãm Bình Thành, Bí nhân sẽ tập trung toàn lực đối phó tộc nhân của ta, còn đến Biên Hoang này thì chỉ có một mình Hương Vũ Điền thôi. Hà! Chỉ một mình y cũng đủ khiến bọn ta phải đau đầu rồi”.

Mộ Dung Chiến nói: “Tám người của huynh lên đường chưa?”.

Thác Bạt Nghi nói: “Bọn họ đang chuẩn bị hành lý, ta trở về là lập tức động thân, từ đây đến Tứ Thủy sẽ mượn cước lực của khoái mã bên hành, đến đó rồi mới bỏ ngựa qua sông”.

Mộ Dung Chiến thở dài: “Trong thư của Yến Phi có nói bao giờ hấn trở về không?”.

Thác Bạt Nghi gật đầu: “Hấn nói trong khoảng mười lăm ngày sẽ trở về”.

Mộ Dung Chiến ủ rũ nói: “Hy vọng lúc hấn trở về vẫn còn gặp được một tên Cao Ngạn đang sống nhăn răng, bằng không cho dù có phân thân Hương Vũ Điền ra làm trăm ngàn mảnh, chúng ta cũng vẫn để mất thời cơ Nam Bắc hợp kích Mộ Dung Thùy, hơn nữa còn thua một cách thê thảm nữa”.

Nói đến đây, y lại gượng cười: “Mộ Dung Thùy phát uy rồi!”.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cùng dâng lên một cảm xúc khó nói.

Mộ Dung Thùy đích thực là một đại gia quân sự tài giỏi, mỗi bước đều dắt mũi bọn họ đi theo, trước tiên là lợi dụng thời tiết, chỉ cần sử dụng một số nhân mã ít ỏi đã phong tỏa được liên hệ giữa Hoang nhân và Thác Bạt Khuê, kế đó lại dùng Bí tộc cô lập Thác Bạt Khuê, khiến y bận rộn đối phó; đồng thời Mộ Dung Thùy còn sách động Hách Liên Bội Bội tấn công Thịnh Lạc vẫn còn đang trong quá trình trùng kiến. Đến mùa xuân sang năm, thời tiết ấm áp, trăm hoa đua nở, Thác Bạt Khuê sẽ không còn lực lượng để ứng phó quân thảo phạt của y, còn Hoang nhân giữ được mình đã là tương đối may mắn rồi, nói gì đến chuyện tổ chức thành kinh lũy mà Bắc thượng trợ chiến.

Tình thế lần này đã ác liệt tới cực điểm, hiềm nỗi bọn họ đều hoàn toàn không nghĩ ra phương sách gì.

Lẽ nào khí số của Biên Hoang Tập đã tận?”.

oOo

Cao Ngạn và Tiểu Bạch Nhạn ngồi xổm ở bìa rừng, đảo mắt quan sát khu vực phía bắc, cả trời đất tràn ngập một màu tuyết trắng, không thấy bóng người dấu thú nào cả.

Doãn Thanh Nhã thở ra một luồng bạch vụ, khúc khích reo lên: “Vui thật đấy!”.

Cao Ngạn lần này chẳng ngờ lại không ý loạn tình mê, song mục lấp lánh tinh quang, tập trung toàn bộ tinh thần quan sát con đường phía trước: “Thủ đoạn lợi hại nhất để đối phó thám tử chính là dùng chim ưng và ác khuyến đã được huấn luyện. Cũng may lúc này thời

tiết khắc nghiệt, địch nhân có lẽ cũng không tùy tiện xuất động bọn súc sinh đó mà chủ yếu dựa vào chòi canh ngầm, chỉ cần thiết lập các chòi canh trên cao trong khoảng phương viên mười dặm phía Bắc Dĩnh khẩu, là có thể đề phòng chúng ta tiếp cận một cách hết sức hữu hiệu rồi”.

Doãn Thanh Nhã thấy hắn nói câu nào cũng đầy đạo lý, bèn hỏi: “Lần này chúng ta đi trinh thám quân tình, liệu có làm được trò trống gì không?”.

Cao Ngạn giải thích: “Nhiệm vụ của chúng ta là nắm được quân lực, bố trí và chiến lược của đối phương. Giữa lúc băng tuyết phủ ngập thiên địa này, địch nhân muốn dựng được quân doanh có lực phòng ngự lớn trong thời gian ngắn là điều không thể được. Vì vậy ta mới phải đích thân đến đây, quan sát cẩn thận tình thế của bọn chúng, trở về Tập sẽ báo cáo tường tận với các Hoang nhân huynh đệ rồi quyết định sách lược phản công, cái này gọi là tri kỷ tri bỉ. Bởi thế lần thám sát này, có thể nói là quan hệ đến thành bại của cuộc chiến giữa Hoang nhân với Mộ Dung Thùy, tác dụng quyết định rất lớn, tuyệt đối không thể có bất cứ sơ sót nào”.

Doãn Thanh Nhã gật đầu nói: “Giờ ta bắt đầu hiểu tại sao người nhiều ngược lại sẽ hồng chuyện. Hà! Chúng ta căn bản không biết địch nhân đặt chòi canh ở đâu thì làm sao mà lên qua được đây? Có phải nên đợi đến tối rồi mới hành động không?”.

Cao Ngạn kiêu ngạo nói: “Cao Ngạn ta nào phải chỉ là kẻ có chút hư danh? Nói cho nàng biết, đến đêm ngược lại còn nguy hiểm hơn, người Yên nhất định sẽ thả liệp ung ra, chỉ cần phát giác ra điều gì khả nghi, các doanh trại ở những vị trí chiến lược sẽ lập tức phái kỵ binh mang theo ác khuyến truy đuổi lùng sục, chúng ta khẳng định không thể thoát khỏi kiếp số. Ngược lại ban ngày tương đối an toàn, chỉ cần chúng ta có thể dựa vào địa thế, suy đoán ra vị trí của các chòi canh của đối phương thì sẽ có thể xâm nhập như đi vào chốn không người vậy. Chuyện này để đây ta lo, lúc ta đi khắp cả vùng Biên Hoang này thì bọn người Yên đó hẳn còn nằm bú sữa mẹ cơ kia”.

Doãn Thanh Nhã bật cười mắng: “Người chỉ biết khoác lác. Nói như ngươi thì càng đến gần phía Bắc Dĩnh khẩu thì càng dễ bị người ta phát giác, lại có cả Bí nhân thần xuất quỷ mật, chúng ta không thể nào lại gần được doanh trại của địch nhân đâu”.

Cao Ngạn đưa tay nắm lấy đôi vai mềm mại của nàng, cười cười bảo: “Người khác làm không được, nhưng sao có thể làm khó nổi Cao Ngạn này chứ? Hắc! Cao Ngạn ta có thể trở thành phong mai xuất sắc nhất của Biên Hoang Tập, đều dựa cả vào cái đầu linh hoạt hơn người khác của lão tử này biết chuẩn bị ô trước lúc trời mưa thôi. Khu vực mang tính chiến lược đặc biệt như vùng Bắc Dĩnh khẩu đó, lão tử đã đặt đài quan sát bí mật từ lâu rồi, chỉ

cần lên đến được nơi đó, là có thể quan sát tình hình địch nhân rõ ràng như ngắm cảnh vậy, lại còn có thể thân mật với Nhã nhi nữa chứ. Hà! Thật là thích!”.

Doãn Thanh Nhã chau mày: “Ai thân mật với ngươi? Mau bỏ tay thối ra!”.

Cao Ngạn lại trở về bản sắc trước kia, không còn vẻ trầm tĩnh lạnh lùng của đệ nhất phong mai nữa, chỉ thấy hần cười hì hì bảo: “Chạm vào vai một chút thì có vấn đề gì chứ? Nàng không thoải mái à?”.

Doãn Thanh Nhã nhún vai: “Chạm một chút cũng không vấn đề gì, huống hồ ta cũng để ngươi chạm đến quen rồi. Vấn đề là sợ ngươi không khống chế được mình, còn ta thì không dám đánh ngươi, xảy ra chuyện một cái, chẳng những chúng ta toi đời, mà Hoang nhân huynh đệ của ngươi cũng xong đời nốt. Hi! Ngươi thấy ta nói có đúng không?”.

Cao Ngạn chán nản buông tay ra, rên hừ hừ nói: “Đánh chết ta cũng không tin lại có thứ tâm pháp luyện công đáng ghét thế”.

Doãn Thanh Nhã đứng dậy nói: “Ngươi tin cũng được không tin cũng được, ta chỉ nói cho ngươi biết sự thực thôi. Nghỉ ngơi đủ chưa, chúng ta còn phải đến bờ nam Tứ Thủy trước khi trời tối nữa, đây là ngươi nói đấy nhé”.

Cao Ngạn đứng phắt dậy, một tay phất phất hoa tuyết dính trên người, tay kia định nắm lấy tay Tiểu Bạch Nhạn, thì nàng đã tránh ra xa, cười khanh khách bảo: “Ngươi tưởng ta chưa rõ mấy chiêu chiếm tiện nghi người khác đó hay sao? Nhanh lên! Lão tiểu tử họ Hường kia có khi đang lúng lúng bọn ta khắp nơi cũng không chừng đó”.

Cao Ngạn chỉ đành nghiêng rặng đuổi theo sau lưng nàng.

oOo

“Bình!”.

Thân thể Cáp Viễn Công đổ vật xuống đất, mấy miếng đá lát đường vỡ vụn. Lão già cao thủ Ma môn này đã đoạn khí từ trước khi ngã xuống.

Khuất Tinh Phụ tránh khỏi thi thể bị Yến Phi hất tới, mau chóng chuyển hướng lướt sang bên tả, lao về phía chàng như một bóng quỷ, nhưng thủy chung vẫn chậm mất một nhịp.

Chính một nhịp này đã quyết định vận mạng của Vệ Nga.

Yến Phi hiểu được mình đã thành công chặn nhiếp địch nhân.

Một chiều đầu tiên, chàng chẳng những đã đẩy lui được Khuất Tinh Phụ và Vệ Nga, còn trảm sát Cáp Viên Công. Nhưng sự thực thì chàng đã thắng cực hiểm, chỉ cần sơ thất một chút, hoặc giả nắm bắt thời gian không chuẩn, giờ đây thì thể nào kia sẽ là chàng chứ không phải lão họ Cáp.

Thậm chí đến giờ nguy cơ của chàng vẫn còn chưa hết, chỉ riêng uy lực liên thủ của hai đại cao thủ Ma môn trước mắt cũng đã đủ sức mạnh hủy diệt “nhục thân” của chàng rồi.

Ma công của mấy người này đều đã luyện đến hóa cảnh, cũng may Điệp Luyện Hoa kịp thời phát ra tiếng kêu, khiến tâm linh bọn họ xuất hiện một chút dao động không đáng có, cộng thêm Tiền Môn Quyết xuất kỳ bất ý, nên chàng mới có được chiến công như vậy.

Lần này địch nhân tiếp tục công kích, chắc hẳn sẽ không phạm phải sai lầm lúc nãy nữa, vậy nên cách duy nhất để Yến Phi giữ mạng chính là giết chết Vệ Nga trước, mà trước mắt chính là cơ hội duy nhất của chàng.

Phiếu đối lần lượt bắn ra từ hai ống tay áo của mũ, một sợi từ trên không cuốn lấy cổ chàng, một sợi phất đến trước ngực.

Yến Phi liền bắn ngược người về phía đầu kia của con đường.

Phiếu đối của Vệ Nga như có mắt, nương theo thế tà tà hạ xuống đất của Yến Phi, công thẳng vào mặt, sợi còn lại nhằm xuống Hạ Âm, chiều thế hiểm độc phi thường. Mái tóc trắng như cước của mũ tung lên, chứng tỏ nội công đã đạt đến cảnh giới chân khí quán chú vào từng sợi tóc. Chỉ thấy nét mặt Vệ Nga bình tĩnh tựa mặt nước lặng song, không hề lộ ra tâm trạng bên trong.

Khuất Tinh Phụ vẫn ở phía sau mũ hai bước.

Điệp Luyện Hoa vẽ nên hơn mười vòng tròn lớn nhỏ khác nhau, đẩy ra từng đợt từng đợt Thái Âm chân khí.

Phiếu đối của Vệ Nga đụng phải vòng Thái Âm chân khí đầu tiên, lập tức bị cản lại, cuộn theo hình cong, trông vừa nguy dị vừa đẹp mắt.

Yến Phi biết đã đến lúc, lập tức biến hóa Tiến Dương hỏa thành Thoái Âm phù, thân kiếm rút lên từng đợt, Thái Dương chân khí từ mũi kiếm bắn ra ào ạt, nổi lên mười mấy vòng Thái Âm khí vẫn ngưng đọng trong không gian.

“Bùng bùng!”.

Một tiếng nổ vang lên giữa con đường, điện quang lóe lên như chớp, trước mặt Vệ Nga như hiện lên một tia chớp hình gốc cây cơ hồ như có thể rạch nát cả hư không, thắng bại lập tức được phân.

Phiêu dơi của Vệ Nga nát vụn, hét lên một tiếng thảm thiết, cả người bắn ngược về sau.

Yến Phi cũng bị lực phản chấn từ chân khí của mục đẩy cho loạn choạng lui lại, còn chưa kịp hồi khí thì Khuất Tinh Phụ đã lướt tới bên dưới, song thủ hóa thành chuồng ảnh rợp trời, tấn công mãnh liệt, chiêu chiêu thức thức đều hết sức quái dị, tầng lớp vô cùng vô tận, nhất thời ép cho Yến Phi hoàn toàn không thể phản kích, chỉ đành kiên chiêu chiết chiêu, liên tục thoái hậu.

Yến Phi nhất thời cũng không thể thi triển Tiên Môn Quyết, đành phải liên tục chuyển đổi giữa Thái Dương chân kinh và Thái Âm chân khí, khiến Khuất Tinh Phụ không thể nắm bắt, từ từ khôi phục lại thể cân bằng.

“Bùng!”.

Chân khí giao kích, Yến Phi dùng Thái Âm chân khí hút chặt bàn tay Khuất Tinh Phụ đang quét về phía mình, kể đó lại vận Thái Dương chân khí đẩy bật ra, làm đối phương bị chấn động phải nhảy ngược về sau né tránh.

Sau một phen vất vả, cuối cùng chàng cũng có cơ hội giành lấy phần thắng.

Yến Phi biết đối phương đã tu luyện Ma công mấy chục năm, công lực bền bỉ, sau khi hồi khí tất sẽ triển khai một đợt công thế như bài sơn đảo hải khác, nên nào dám coi thường. Chỉ thấy chàng hơi nghiêng người về phía trước một chút, mũi chân nhún xuống đất, lập tức bắn thẳng về phía trước như một quả đạn pháo, Điệp Luyến Hoa bổ mạnh xuống đầu địch nhân.

Khuất Tinh Phụ còn chưa kịp ổn định, Điệp Luyến Hoa đã đến nơi.

“Bách!”.

Họ Khuất luống cuống ứng chiến, dung song chuồng đỡ lấy Điệp Luyến Hoa, điện quang lóe lên giữa kiếm và chuồng.

Khuất Tinh Phụ kêu thảm một tiếng, loạn choạng lui lại ba bước.

Điệp Luyến Hoa vũ động trên không, tiếp tục quét xuống vai tả địch nhân.

Khuất Tinh Phụ tức giận gầm lên một tiếng, dùng thủ đao tiếp lấy chân kiếm, chém thẳng vào Điệp Luyến Hoa.

Điện quang lóe lên.

Khuất Tinh Phụ bị Điệp Luyến Hoa bức cho bật ra xa, tai mắt mũi miệng đều rỉ máu, gương mặt trở nên khúg khiếp phi thường, không còn đâu phong phạm của bậc cao thủ thâm tàng bất lộ khi nãy nữa.

Tiền Môn Quyết của Yến Phi lúc này so với lúc đối đầu với Sử Cửu Ni Quy đã hoàn toàn khác biệt, chẳng những có thể khống chế một cách tự nhiên, mà còn có thể lựa chọn góc độ tấn công vào kinh mạch đối phương, bắt đầu có “chiều thức”, uy lực đương nhiên là cũng tăng lên gấp bội.

Huống hồ Khuất Tinh Phụ đang ở trong khoảnh khắc chí mạng nhất, khi mà chân lực vừa kiệt, lại chưa kịp vận lực hồi khí trở lại, sao mà không thất thế cho được.

Yến Phi theo sát như hình với bóng, lướt đến góc chết sau lưng y, kiểm tùy ý chuyển, quét vào eo bên tả.

Khuất Tinh Phụ điên cuồng rống lên, mặc kệ lợi khí đang chém xả vào hông mình, vùng quyền đâm thẳng vào mặt Yến Phi, sử ra chiêu số đồng quy ư tạn.

Yến Phi nói lui là lui, trường kiếm giật mạnh về sau, làm Khuất Tinh Phụ cũng bị chân khí kéo giật bổ về phía trước.

Điệp Luyến Hoa lại vẽ nên những vòng tròn trên không, chỉ khác là lần này chàng không dùng đến Thái Âm chân khí, mà thuần túy chỉ là hư chiêu.

Đã có vết xe đổ của Vệ Nga trước đó, Khuất Tinh Phụ giờ như chim sợ cành cong, nào có thể ngờ Yến Phi lại sử ra hư chiêu lúc này, vội vàng dịch người né tránh.

Yến Phi lúc này đã vận đủ chân lực vào tay, gầm lên một tiếng, Diệp Luyến Hoa lập tức đâm ra.

“Vù!”.

Quang điện lóe lên nơi đầu mũi kiếm, tốc độ kinh người đến độ cả Yến Phi cũng nhìn không rõ, nhằm thẳng tâm khẩu Khuất Tinh Phụ đâm tới.

Khuất Tinh Phụ tựa như một con rối vãi hoàn toàn không thể tự khống chế bản thân, bắn ngược lên cao, toàn thân xương cốt phát ra những tiếng kêu răng rắc đáng sợ, rồi rơi bịch xuống con đường lát đá, thân thể vận vẹo một cách hết sức không tự nhiên.

“Oe!”.

Yến Phi há miệng phun ra một búng máu tươi, thân thể hư thoát, cả người lão đảo ngã ngội phịch xuống bậc cấp một nhà ven đường, không ngừng thở hổn hển.

Ma môn tam đại cao thủ phơi thây giữa đường, làm con đường vốn đã tịch mịch không người càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo đáng sợ.

Yến Phi thở hồng hộc tra Diệp Luyện Hoa vào vở, trong lòng bồi hồi cảm xúc, chàng thực sự không có ý giết ba người này, chỉ hận một nỗi trong tình huống sinh tử chỉ cách nhau có một đường tơ ấy, chàng không còn lựa chọn nào khác.

Người trong Ma môn sau này sẽ đối đãi với chàng thế nào? Có phải từ nay không dám đụng đến chàng nữa? Hay sẽ dốc toàn bộ nhân lực mà tính sổ với chàng? Xem ra khả năng là suy đoán thứ hai tương đối lớn hơn thì phải.

Lần này Ma môn phái ra ba người này đến giết chàng, chúng tỏ bọn họ đang tiến hành âm mưu tranh đoạt thiên hạ của mình, nếu không cần gì phải để ý đến chàng làm gì? Hiện giờ, những kẻ đủ tư cách đuổi hươu ở phương Nam này không ngoài Hoàn Huyền, Nhiếp Thiên Hoàn, Từ Đạo Phúc, Lưu Lao Chi và Lưu Dụ mấy người. Lưu Dụ đương nhiên là không có quan hệ gì với Ma môn, nhưng còn những kẻ còn lại, kẻ nào là người của Ma môn hay Ma môn ủng hộ kẻ nào? Chàng thật sự không có cách nào đoán được.

Yến Phi lại phun ra một búng máu nhỏ nữa.

Tuy rằng ba người này lợi hại, nhưng thực sự đã thương chàng lại là lực phản chấn của Tiên Môn Quyết.

Mỗi lần thi triển Tiên Môn Quyết, bản thân chàng ít nhiều cũng bị thương tổn, làm năng lực thi triển Tiên Môn Quyết của chàng yếu dần đi, khiến chàng không thể tiếp tục thi triển mãi, nếu không thì cho dù là Tôn Ân cũng phải nuốt hận dưới kiếm của Yến Phi chàng từ lâu rồi.

Tuy thọ nội thương không nhẹ, nhưng Yến Phi hoàn toàn không để trong lòng.

Đối với kẻ mà tâm mạch đứt đoạn vẫn còn thể nổi lại được như Yến Phi, trên đời này còn có điều gì có thể khiến chàng hãi sợ nữa đây?

- o O o -